

Nasleđeni talenat

Marijana Stamenković je rođena 1977. godine u Pančevu. Osnovnu školu je završila u Starčevu da bi u nastavku školovanja završila Hemijsku školu u Pančevu. Interesovanje za umetnost ju je navelo da upiše školu za grafički dizajn, nije je završila jer se ispostavilo da nju zanima neki drugi pravac umetnosti. U međuvremenu je stekla porodicu i nije imala vremena za dalje školovanje. U poslednje četiri godine Marjana je pronašla sebe u nekom novom vidu umetnosti a to je - dekorater u poslastičarstvu.

Zašto ste počeli da se zanimete za umetnost?

- Dar za umetnost sam nasledila od oca. Od muzičara, sarača, modelara, dizajnera ženskih tašni i bundi puno je voleo slikarstvo kojim se i sam bavio. Volela sam da provodim vreme sa njim a kako to često biva deca vole da rade ono što i njihovi roditelji pa sam tako i ja od malih nogu crtala kad god mi se pružila prilika. Kasije se pokazalo da imam talenat koji bi nekako trebalo iskoristiti.

Imali ste i neke samostalne izložbe?

- Da, nekoliko samostalnih izložbi a pored toga bilo je dosta i grupnih. Učestvovala sam na slikarskim kolonijama "Dunavom do slike" i na još nekoliko. U šestom razredu osnovne škole Čeda Kesić je video neke moje radove, portrete, pa me je uputio na grafički dizajn. Moja interesovanja su u početku bila da postanem modni dizajner. Kao u svakom početku dok ne pronađeš sebe, ima dosta lutanja. Nekoliko godina sam radila u Galeriji "Boem" gde sam imala kontakte sa umetnicima i njihovim radovima.

Ušli ste u porodične vode pa se dosta toga promenilo?

- Zasnivanjem porodice mnoge stvari se promene. Iz braka suprug Goran i ja imamo dve ćerke, deca su velika obaveza tako da ne ostaje baš puno prostora za neki hobi. Vremenom kada deca postaju starija dobija se malo na slobodnom vremenu. Dugo razmišljajući jedina grana kreativne umetnosti u kojoj sam imala priliku da uklopim lepo i korisno videla sam u poslastičarstvu. Sasvim slučajno sam pokušala, eto već nekoliko godina idem uzlaznom putanjom i krećem se ka uspehu.

Recite nam o čemu se radi?

- Poslastičarnica "Anči kolači" u Pančevu je jednom prilikom raspisala konkurs za umetnika vajara u poslastičarstvu. Prijavila sam se i odmah počela sa poslom. Iako sam imala višegodišnjeg kontakta sa umetnošću crtanja i vajarstvom ovde je bila u pitanju umetnost u proizvodnji hrane. Na poslu sam se prvi put susrela sa smesom "fondan" koja se koristi za izradu poslastičarskih figura. Rad sa glinom sa kojom sam do tada imala iskustva znatno se razlikuje od ove smese. U početku mi je bilo jako teško ali osnovu i znanje sam već imala, bilo je potrebno samo da se upoznam sa materijalom. Naučila sam mnoge tehnike: dekoracija šlagom, čokoladom, slikanje kompresorom koja je jedna od retkih tehnika kod nas.

Više niste na tom radnom mestu?

- Odlučila sam da idem dalje. Prošle godine sam se prijavila u reality šou "Naj poslastičar Srbije" koji je išao na televiziji "Pink". Od tridesetak prijavljenih takmičara ja sam ušla među top 18, kasnije nisam osvojila nijednu od prvoplasiranih pozicija. Dobila sam jedno divno iskustvo ali i odskočnu dasku dalje za posao. Ubrzo nakon snimanja emisije dobila sam poziv sa saradnju sa italijanskom firmom "Dolčefredo". Njih je privukla tehnika vajarstva koju sam primenila u poslastičarstvu, pravljenje figurica iz jednog dela kao od gline a ne lepljenjem materijala kako to rade poslastičari.

Koliko se umetnost kao takva ističe u vašem poslu?

- Napomenuću to da najviše volim da pravim figure iz glave, pustim maštin a volju pa na kraju izvučem neku formu. Većina mušterija koja poruči figure koje želi ne zadržava se samo na njima, obično želi za sebe još neke figure koje sam radial iz glave po slobodnom izboru. Imala sam veliki broj porudžbina figura poznatih ličnosti, ljudi vole različite stvari pa tako požele i jestivu figuru neke poznate ličnosti.

Zanimljivo je to da sam jednoj mušteriji putem telefonskog razgovora i detalja koji su mi bitni, u glavi sklopila sliku kako izgledaju njeni roditelji pa po porudžbini ih napravila za proslavu 50 godina braka. Mušterija je bila toliko zadovoljna da nije mogla da veruje da sam uspela da napravim crte lica ljudi koje nikada u životu nisam videla. Kakvi su vam planovi za budućnost?

- Za sada sam zadovoljna zato što sam pronašla sebe u umetnosti od koje mogu nešto da zaradim, puno mi znači to što posao obavljam kod kuće pa smo kao porodica svi na okupu. Volela bih naravno da jednoga dana imam sopstvenu radionicu za izradu poslastičarskih figurica. Starčevo je takva sredina da takva delatnost ne bi mogla da opstane kao što je to slučaj u velikim gradovima. Za sada ću uživati u poslu koji volim i nastaviti saradnju sa firmom koja mi je ukazala poverenje.